

[Arnth Jensen.]

lønæssige placering er rigtig — jeg tvivler meget på, at lønnen, hvis stillingen var normeret på sædvanlig måde, ville ligge så højt, som den ligger nu — og for det andet er stillingens karakter ikke som f. eks. en faginspektørs. Ja, jeg vil sige, at det er egentlig ingen statsstilling, men en rådgivende konsulentstilling, placeret under det folkelige element, som skoledirektionerne er, og kun prestigemæssige hensyn kan ligge til grund for, at man ønsker kongelig udnævnelse. Om amtsskolekonsulenterne i deres virksomhed har denne afstivning nødvendig, skal jeg ikke udtale mig om. Jeg tror det ikke, vel at mærke hvis man stadig ønsker, at denne stilling kun skal hvile på de forudsætninger, under hvilke den blev oprettet. Vi er derfor ikke tilhængere, men modstandere af denne ændring i ansættelsesmåden, men vi er gået med dertil, da man gav tilslutning til, at en afskedigelsesparagraf blev bibeholdt.

Om konsulenterne for særundervisningen, der omtales i §§ 25 og 28, skal jeg kun sige, at vi vel er klar over den store betydning, et sådant arbejde kan have, og også klar over, at dette arbejde bør tages op, men vi havde ønsket, at det var lagt i skoledirektionernes hånd at bestemme, hvornår det skulle ske, og under hvilken form det skulle gøres. Vi stod imidlertid ene med denne opfattelse, og da lovforslaget fastslår, at skoledirektionerne suverænt kan bestemme, i hvor stor udstrækning man vil begynde, om man vil have en konsulent, der ofrer hele sin tid på dette arbejde, og altså oprette en selvstændig stilling, eller om man vil begynde med en i amtsråds kredsen virkende lærer, der bliver i sit embede, men ofrer en del af sin tid på denne opgave, og da ministeren overfor udvalget, jfr. bilag 2 til betænkningen, selv har fastslået, at dette arbejde til en begyndelse må betragtes som uprøvet, hvorfor man først efterhånden, som man vinder erfaring, bør føre det ind i mere selvstændige og bundne former, har vi ment at burde gå med, især efter at ministeren har givet sin tilslutning til, at hele udgiften udredes af statskassen og ikke af skolefonden.

Vi havde ønsket, at det i loven var blevet fastslået, at flere amtsråds kredse kunne være sammen om en konsulent, men da man fra anden side har påpeget, at arbejdsområdet derved ville blive for stort, er vi blevet stående ved lovforslaget, der bestemmer, at amtsråds kredsen og en eller

flere købstæder kan være fælles om en konsulent.

Reglerne for kaldelse og afskedigelse er ikke ændret i udvalget, og vi finder også disse regler tilfredsstillende. Jeg ved, at der fra lærerside har været ønske om en ændring af stk. 3 i § 42, men det har ikke været muligt at gennemføre det, og jeg vil også tro, at paragraffen har fået en form, der vil være tilfredsstillende for begge parter.

Angående folkeskolen i København har der i udvalget været ført indgående forhandlinger, og også de ønsker, de københavnske lærere har fremført, er blevet nøje overvejet. Man har imidlertid ikke ment at kunne ændre forslaget bestemmelser, fordi man også her måtte søge at nå frem til samme retningslinier som for det øvrige land. Jeg indrømmer gerne, at det er vanskeligt for ikke at sige ugorligt at finde former, som passer lige godt for den lille landsbyskole og den store købstadskole, og det er måske både kommissionens og udvalgets fejl, at man ikke fra begyndelsen har skelnet mellem den købstadordnede skole og landsbyskolen, også når talen er om styrelse og tilsyn. Det har man imidlertid ikke, og hvis loven her passer for den store købstadskole udenfor København, må den også passe for København.

Jeg ved, at det, lærerne i København særlig har sat ind imod, er præstens ret til at overvære religionsundervisningen og skolenævnenes tilsynsret. Den første indvending vil jeg blankt afvise — her kan og bør København ikke have en undtagelsestilling —, og hvad det andet angår, vil jeg pege på, at det udtrykkeligt pointeres, at det enkelte skolenævnemedlem ikke kan optræde på egen hånd overfor en lærer, men at henvendelse og påtale må være resultatet af en beslutning i det samlede skolenævn, hvor der også findes to medlemmer, der er valgt af borgerrepræsentationen.

Bestemmelsen om, at loven først træder i kraft i 1950, så man undgår en række nye valg et år før funktionstiden udløber, kan vi billige, og ligeledes kan vi billige bestemmelsen om, at loven skal forelægges til revision senest i 1960—61.

Når vi nu står foran vedtagelsen af dette lovforslag, er det naturligt at spørge: Hvad yder dette lovforslag i forhold til loven af 1933? Er der forbedringer, eller er der tilbageskridt? Jeg er ikke i tvivl om, at der er forbedringer.

Jeg vil først nævne, hvad der er bibe-